Kutnianie upamiętnili bohaterów walczących w Powstaniu Styczniowym

163 lata temu - 22 stycznia rozpoczął się ostatni zryw niepodległościowy przed przywróceniem Polski na światową mapę.
Było to jednocześnie największe i najdłużej trwające Polski powstanie zbrojne. W czasie ponad rocznego okresu walk, do różnych oddziałów powstania zgłosiło się około 200 000 osób.

Region kutnowski odegrał w Powstaniu Styczniowym istotną rolę. W styczniu i lutym 1863 r. przebywali w Kutnie członkowie Tymczasowego Rządu Narodowego w związku z zamiarem przekazania generałowi L. Mierosławskiemu władzy nad powstaniem. Powstańcy zorganizowali akcję zbrojną na terenie ziemi kutnowskiej w nocy z 22 na 23 stycznia. Był to udany atak na Żychlin.

Latem 1863 roku pod Kutnem stoczono kilka ważniejszych bitew. 1 i 2 lipca pod Kutnem, 9 lipca pod Kterami, 23 lipca pod Dobrzelinem, 18 sierpnia znów pod Kutnem, 29 i 30 sierpnia pod Krośniewicami oraz 7 września pod Oporowem. Po upadku powstania represje w kutnowskiem dotknęły w sumie 182 osoby, w Żychlinie sąd wydał surowe wyroki na 48 osobach, w Krośniewicach skazano 13 osób.

W 163. rocznicę wybuchu Powstania Styczniowego, przedstawiciele władz Kutna z zastępcą prezydenta Jackiem Boczkają i członkami Kutnowskiej Rady Pamięci Narodowej nie zapomnieli o poległych uczestnikach niepodległościowego zrywu i

złożyli kwiaty pod tablicą upamiętniającą tamte wydarzenia. Tablica już 43 lata temu ufundowana została przez Towarzystwo Przyjaciół Ziemi Kutnowskiej.

KUTNOWSKIE
TOWARZYSTWO HISTORYCZNE

POWSTANIE STYCZNIOWE W KUTNOWSKIM

PRZED POWSTANIEM - RUCH PATRIOTYCZNY

100 lat temu miało miejsce jedno z największych wydarzeń w dziewiętnastowiecznej historii narodu polskiego - powstanie styczniowe. W wydarzeniach związanych z tym powstaniem, czynnie wzięli udział także mieszkańcy powiatu kutnowskiego. Zimny geopolityczne rozbudzało na kontynencie europejskim w okresie przedpowstaniowym - przeszczenie się Włoch, państwowa Rosji w wyniku wojny krymskiej - w Polakach wzbudziły pewne nadzieje na poruszenie kwestii niepodległości i uzyskanie międzynarodowego poparcia i w konsekwencji powstanie państwa polskiego.
Powstanie styczniowe poświęcono ogłoszone rozdziałem 22 stycznia 1863 roku wydanym w Warszawie przez Tymczasowy Rząd Narodowy. Spowodowane było niezadowoleniem rosyjskim terrorem wobec polskiego biernego oporu.

Przegrana Rosja w wojnie krymskiej skłoniła cara Aleksandra II Romanowa do przeprowadzenia reform ustrojowych. Polacy odczytali to jako słabość państwa rosyjskiego i rozpoczęli przygotowania do wybuchu nowego powstania. Pierwsze polskie organizacje spiskowe powstawały już od początku 1856 roku.
Złagodzenie surowej polityki wewnętrznej doprowadziło do wzrostu postaw patriotycznych, które otwarcie manifestowane zwłaszcza od połowy 1860 roku. 11 czerwca 1860 roku w Warszawie odbyła się pierwsza od 30 lat wielka manifestacja patriotyczna zorganizowana w związku z pogromem odwagi po bohaterze powstania listopadowego generale Józefie Sowińskim.
29 listopada 1860 roku, w rocznicę Nocy Listopadowej zorganizowano kolejną wielką manifestację i odbyła się pierwsza ekumeniczna niegdyś przez Aleksego Feldmajego na cześć cara Aleksandra I, prowincjał jak rzeczy nic. Ojczyźnie wolno raz nam wrócić Polsce. Władze carskie nie zamierzały jednak tej sytuacji tolerować.

27 lutego na Krakowskim Przedmieściu od salwy rosyjskiej padło pięciu manifestantów. 2 marca odbył się pogrzeb pięciu poległych na Cmentarzu Powązkowskim, który przekształcił się w wielką manifestację solidarności. Wydarzenia w Warszawie odbiły się szerokim echem na prowincji. W miastach i miasteczkach, przepełnia skórzanych urzędników, na co władze nie zawsze mogły reagować, gdyż wojska biegnące zostały z prowincji do Warszawy.

Kutnowskie również ogłosiło własną falę demonstracji o charakterze antycarskim. Urządzano tzw. „koszą muzyki" przed domami urzędników, wybijano szyby w szopach, demolowano ich wnętrza. Efektem tych demonstracji w Kutnie było opuszczenie stanowiska naczelnika powiatu Tomasza Adamskiego, a powołanie na jego miejsce Józefa Świeciechowskiego. Organizatorami demonstracji i ruchu patriotycznego byli: L. Wiśniewski, Abramowicz, A. Gościcki oraz ksiądz T. Świątkowski i franciszek Jabłoński.

Dla pacyfikacji nastrojów car Aleksander II reaktywował Radę Stanu, utworzył komisję przez Aleksandra Wielopolskiego Komisję Rządową Wyznań i Oświaty. Ponadto społeczeństwo zdemobilizował: jednak pod koniec maja 1861, namiestnikiem Królestwa Polskiego został Nikołaj Suchozanet, który

W celu specyfikowania Królestwa Polskiego 14 października 1861 roku wprowadzono stan wojenny